

In Memoriam

Wilhelmina Bernardina Raben

weduwe van
Gradus Johannes Teunissen

* Ulft, 6 september 1921

† Ulft, 19 januari 2003

Geboren op 6 september 1921. Naar zeggen van haar broers, was zij een vrolijke tiener en één van de liefste van het stel van Raben.

Helaas hebben wij, kinderen en kleinkinderen haar zó zelden gezien. Klein van stuk, maar groots in het zichzelf wegcijferen voor een ander.

Ze trouwde met Gert, onze vader, schoonvader en opa, op 16 april 1946 en woonde bij haar schoonouders, niet de makkelijkste mensen. Zij stond voor haar plicht en wenste hier niet van af te wijken. Samen hadden zij een hobby "de duivensport". Op de uitslag stond altijd G. Teunissen, maar hier zou eigenlijk Mevr. Teunissen moeten staan. Zij was het immers die het merendeel in de verzorging van deze dieren had.

Veel pijn deed het haar, toen haar zoon Gerrie, veel te jong, kwam te overlijden. Onverstoord ging het leven verder, want haar ziekelijke man vroeg al haar aandacht. Dag en nacht stond zij voor hem klaar. Zelf kwam ze nauwelijks buiten de deur, maar iedereen was altijd welkom. De koffie en het borreltje stonden altijd klaar. Zelfs toen vader in het Antonia werd opgenomen was zij er iedere dag

om zijn hand vast te houden.

Eén zin is ons altijd bijgebleven.

Ze zei tegen hem: "Jij wordt nu van A tot Z verzorgd, en wie verzorgt mij?"

Toen vader overleed is zij verhuisd naar het Piet Molpad. Ook hier was iedereen welkom. Ze was hier niet veel alleen. Iedereen kwam wel even langs om te kijken hoe het haar ging. En was er even niemand, dan was er altijd haar buurvrouw Greet, een rots in de branding.

Helaas ging het na een paar jaar met haar gezondheid bergafwaarts en werd ze opgenomen op de tijdelijke opvangkamer in verzorgingshuis "Debbeshoek". Hier kon ze echter niet wennen. Geduld was haar grootste probleem. Dit alles bij elkaar kon ze het leven niet meer aanvaarden. Ze hield vol totdat haar tweede achterkleinkind Gijs, de zoon van Sandra en Roy geboren was en hield het toen eigenlijk voor gezien.

Hierna ben je langzaam van ons weggeleden. Elke dag een beetje meer.

Telkens werd je weer iets ontnomen.

Dat deed jou en ons zo zeer.

Het is een gemis, een stille pijn.

Dat je nooit meer bij ons zult zijn.

Als er al een hemel is, zul jij er zeker zijn en zeggen wij niet adieu, maar tot ziens.

Hartelijk dank voor uw medeleven en steun na het overlijden van onze moeder, oma en overgrootmoeder.

Kinderen, klein- en achterkleinkinderen